

Afgørelser, som delvis ere refererede i Mindretallets Betænkning, men skal kun sige, at selvfølgelig er der noget af det, som Bankkomiteen har foretaget, der kan angribes og maaske angribes med Rette, men det meste af, hvad der er foretaget, og som muligvis kunde være foretaget anderledes, kan ikke ændres nu. Alt, hvad der er sket, maner kun til største Agtpaagivenhed indenfor Bankkomiteen overfor Afgørelser af større Rækkevidde. Men man maa ikke tro, at man ud af Bankkomiteens Protokol kan læse sig til en nøjagtig Fremstilling af alt, hvad der er passeret. Det er umuligt af en Protokol at faa et bestemt Billede af de overordentlig vekslende Forhold, som have fundet Sted indenfor de garanterede Banker, eller af de Begivenheder, hvorom der er truffet mundtlig Aftale, og hvorom intet er tilført Protokollen. Altsaa hvis man lægger Protokollens Oplysninger til Grund og vil lave en historisk Fremstilling af, hvad der er passeret, faar man ikke noget fuldstændigt Billede, og paa Punkter faar man et fuldstændigt falsk Billede. Det hele har været en overordentlig uheldig og for Statskassen og Bankerne meget kostbar Episode, og jeg anmoder det høje Ting om at se at faa denne Episode bragt til Afslutning saa hurtigt som muligt, saa hurtigt, som det kan forenes med Ro og Besindighed, for at Staten og Bankerne ikke uforskyldt skulle lide uødvendige Tab. Glædeligt er det imidlertid, at Staten med sin Prestige og sit Initiativ har afbødet Ulykker for Landet, som vilde være indtrufne, saafremt Staten ikke energisk havde grebet til og havde faaet Bankerne til at gaa med til at dæmme op for Forholdenes uheldige Udvikling.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) har efter min Mening stillet sig meget loyalt overfor den foreliggende Situation og gaar med til de Forslag, som Regeringspartiet indenfor Udvalget har stillet. Hans Begrundelse er den, at Hovedvægten maa lægges paa, at Bankkomiteen hurtigst muligt ophæves, og at Statskassens Tab begrænses, idet han mener, at jo længere den nuværende Tilstand varer, des større bliver sandsynligvis Tabet, og des mere vil dansk Forretningsliv lide under disse Tilstande. Det er i og for sig rigtigt, men maa dog forstaaes paa den Maade, at Bankkomiteen kun skal ophæves saa hurtigt, som det kan forenes med, at man ikke lider uøndige Tab. Det har ogsaa været min Bestræbelse at se at faa en Afvikling af disse Forhold saa hur-

tigt som muligt, men det er min Pligt at sørge for, at Statskassen ikke lider Tab ved en alt for hurtig Afvikling. Jeg er ikke enig i den Betragtning, at jo længere den nuværende Tilstand varer, des større bliver sandsynligvis Statens Tab. Det kunde vel nok tænkes, hvis den nuværende Tilstand varede langt ud i Fremtiden, men jeg tror, at hvis man pludselig vilde afkorte den nuværende Tilstand til et rent Minimum, vilde der være større Udsigt til, at Staten led Tab, end naar man tager Tilstanden med nogenlunde Ro og navnlig sørger for, at Staten træder ud som egentlig Medkontrahent i dette Forhold. Det har været min Bestræbelse at faa Bankerne til at gaa ind paa en Overenskomst, hvorved Staten ikke længere optraadte som Medkontrahent, men kun som kontrollerende Udviklingens Gang. Det hele var et indenlandsk Anliggende, naar de udenlandske Laan blev afviklede hurtigst muligt. Bankerne have været overordentlig beredvillige til at gaa ind paa dette, skønt de ligesom jeg indse, at Ro er at foretrække for forceret Hurtighed ved Afgørelsen.

En anden Aarsag til, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) gik med til Lovforslaget, var, at han ikke frygtede Konsekvensen, idet den burde blive den, at Bank- og Sparekassevæsenet ordnedes under Staten, fordi Bankerne udsuge Staten eller udmalke den, som det ærede Medlem udtrykte sig. Jeg er ikke i og for sig bange for Konsekvensen, thi Konsekvensen er ikke andet end det, at Samfundsfølelsen foreskriver, at Staten træder til ved en slig Lejlighed, som forelaa, den Gang Bankgarantien blev etableret. Vi have mangfoldige Love og Bevillinger, som have deres Udspring fra Samfundsfølelsen, og andet er dette ikke. Men jeg kan ikke se, at Konsekvensen kan blive, at Staten overtager Bank- og Sparekassevirksomheden, og det ærede Medlem modsagde efter min Mening ogsaa sig selv, idet han sagde, at det var nødvendigt at faa Selvstyre ind i disse Virksomheder, og derfor skulde Staten træde til og overtage dem. Det forekommer mig at være en Modsigelse. Den nuværende Sparekasselovgivning er bygget paa Selvstyret, og skulle vi have en Ordning, hvorved Staten overtager Sparekassevæsenet, er dette ikke længere bygget paa Selvstyret, men paa Statsstyret, og man kommer neppe let bort fra, at Sparekassevirksomheden kræver et vist Selvstyre. Hvor beklagelig end den Katastrofe er, som har